
Tisztelt szerkesztőség!

Évek óta az Erdélyi Örmény Gyökerek-füzetek olvasója vagyok, hálás, hogy olvashatom ezt a hagyományörző, méltó tartalmú lapot. Azért örvendek, mert van, mert létezik. Szükségünk van rá, ha komolyan vesszük mindazt, amit önmagunkról vallunk: hogy három évszázada őrizzük - magyarrá vált örmény származásuként - származásunk emlékét, értékeit, az örmény múlt iránti felfokozott érdeklődést.

Örömmel olvastam néhány hónapja a kisebbségi választások, az elektori gyűlések eredményéről, a megkötött egyezségről szóló írásokat, sőt, magát a Megállapodás szövegét is.

„Végre!” - gondoltam. Abbamarad az a bizonyos „nyelvi agresszió”, amelyről éveken át olvastam az EÖGY-füzetekben. Vagyis, hogy miért hazugság az a bizonyos „örmény, aki örményül tud” kijelentés. Másrészt gyakran olvastam az általános sajtóban ilyen-olyan ferdítésekkel tarkított nyilatkozatokat, amelyek mindig arról szóltak, hogy ki tud, s ki nem tud örményül, stb.

Most, sajnos, csökken az örömem. Felváltja az aggodás. Új elnökünk, Aján Gergely szájából - mint azt egy múltkori levélírójuk is említette - furcsa nyilatkozatokat hallani. Csak nem kívánja a szamosújvári születésű, egyetértéssel megválasztott magyarörmény Aján Gergely elnök úr eljátszani azt a szerepet, aminek a neve: „pápább a pápánál is”?

Kíváncsian vártam - várom még most is - a híreket arról, hogyan boldogul az új Országos Örmény Önkormányzat? Mit sikerült végezniük a megválasztásuk óta eltelt, majdnem fél év alatt? Sikerült-e döntéseikkel a gazdálkodást átláthatóvá, nyilvánosságra hozhatóvá tenni? Sikerült-e a kb. 98 százalékban magyar anyanyelvű magyarörmények és a 2 százalékban örmény anyanyelvű, vagy kétnyelvű keleti örmények közötti arányt az OÖÖ működésében egyensúlyba hozni? Elősegítették-e a méltányos megbékélést?

Minderről csak töredék-hírek szállingóznak; az OÖÖ, vagy annak elnöke semmit sem kíván közölni például az EÖGY-füzetek igencsak nagyszámú olvasótáborával.

Vagy az OÖÖ továbbra is elzárt (elzárkózó) testületként, mint az olümposzi istenek, „odafönt” szövi dolgait? Vannak-e vitáik? Sikerül-e demokratikusan együttműködniük egymással a más- és máshonnan jött feleknek? Vagy talán a „köznép” felett, Zeusként burkolózik a felhőkbe az új országos elnök is, mint az előző, és elfelejti, hogy kik és miért szavaztak rá? Hogy kik és miért vetették belé a bizalmukat? Nem zörög a haraszt... az a bizonyos, egy olvasójuk által emlegetett TV Rondóbeli Aján-nyilatkozat kissé nekem is a torkomon akadt.

Emlékszem egy írásra, amely talán két-három éve jelent meg ebben a lapban és azt kifogásolta, hogy az akkori Országos Örmény Önkormányzat milyen hibákat, netán félremagyarázásokat támogat. És hogy ezen változtatni kell, mert az OÖÖ minden magyarországi örmény és örmény származású érdekét kell, hogy szolgálja. Hogy tiszta vizet kell önteni a pohárba.

Azt a bizonyos cikket a siófoki Aján Gergely írta alá, mint szerző.

Hírlík, hogy a Miniszterelnöki Hivatal konzultációt folytat a magyarországi kisebbségek ötfős delegációival a kisebbségi törvény módosításáról, valamint az ezzel kapcsolatos választójogi kérdésekről. Égető szükség van tisztességes rendezésre, hiszen köztudott, miféle ócska játékok folytak-folynak a törvény nevében.

Újságolvasóként azt is tudom, hogy sok - például német, szerb és más nemzetiségű - gondosan, szándékosan elfelejti, milyen óriási a különbség egy szomszédos ország népéhez tartozni, vagy pedig nagyon is messziről, nagyon is régről jönni...

Olvastam az Önök lapjában Tabibian örmény nagykövet szavait a csepeli örmény táncost

alkalmából, amelyek szerint Örményország és az örmény kultúra büszke lehet arra, hogy sokszáz éve és sokezer kilométernyire eltávozott, más anyanyelvűvé vált fiai még mindig fontosnak tartják örménységüket, annak emlékeit őrizni, mégha más nyelvűek is. Akkor most itt, nálunk, a Magyar Köztársaság kellős közepén, a bárhogyis lyukas, de jószándékú és nagyvonalú Kisebbségi Törvény birtokában... valaki, vagy valakik pápábbak akarnak lenni a pápánál?

Esetleg minden folytatódik ott, ahol abbahagytuk? Mindent egy-két ember hiúsága, lepleznivalója és mohósága határoz meg? Mindenki más pedig befolyásolható? Ugye, remélhetem, hogy a mi „hivatalos” képviselőink megfelelően képviselik a magyarörményeket is a kormányhivatallal most kezdődő kisebbségi konzultációkon? Ugye, remélhetem, hogy a konzultációkon az örmény kisebbség öttagú küldöttségének - lévén szó törvénymódosítások előkészítéséről - jogász képzettségű tagja is van, úgy az oly sokat támadott „nem örmény” magyarörmények, mint az örmény anyanyelvű kevesek érdekében?

Ugye, remélhetem, hogy a februárban aláírt Megállapodás szellemének megfelelően az OÖÖ azon munkálkodik, hogy a háromszáz éve itt élő, örmény származású magyarok és a 20-ik század során érkezett „örmény-örmények” békében éljenek egymással?

Ugye, remélhetem, hogy a Magyar Köztársaság - a jelenlegi Országos Örmény Önkormányzat asszisztálásával - nem fog megfosztani attól a jogomtól, hogy magyar anyanyelvűként az örmény nemzetiséghez tartozónak valljam magam?

Az EÖGY lapban korábban közölt - M.S. aláírású - olvasói levél kérdéseire az országos elnök úr eddig nem válaszolt. Semmi hír arról, mit tesz, mit végez az OÖÖ, miért nyilatkozik időnként igen furcsán az elnök úr. Miért nem adnak hírt magukról?

Tisztelt szerkesztőség!

Tudom, hogy soraimmal valójában nem is az EÖGY füzetek szerkesztőségéhez kellett volna fordulnom. De sajnos, nem tudok arról, hogy szándékozik-e az OÖÖ olyan országos lapot létrehozni, amely valóban és maradéktalanul országos örmény lap lenne, amely az esélyegyenlőség alapján, tisztességesen helyt adna a - mégiscsak - túlnyomó többséget képező magyarörményeknek is.

Félreértés ne essék, nem a magyarörmény „vonatkozásoknak”, hanem a mai, valós helyzet kifejezésének!

Ugyanis könnyű időről-időre elővenni Csetz Jánost, vagy Kiss Ernőt, mint nagyszerű örményeket. Tessék hát nyelvvizsgára kötelezni Kiss Ernőt! Vagy tessék kimondani, hogy miután az altábornagy nem tudott örményül, ezért nem is magyarörmény! Ezt lehet... De akkor ne is tessék többé hivatkozni reá, még a választási kampányban sem!

Alapvető emberi jogom és Magyarországon még eddig alkotmányos jogom erdélyi származású örménymagyaroknak vallani magam. Ezért örvendek az EÖGY-füzetek létezésének. És ezért örvidenek, ha tudnám, hogy az Országos Örmény Önkormányzat a magyarországi, magukat örménynek, vagy örmény származásúnak vallók valódi képviselőivé tudna végre válni.

Ezért örülnék, ha nem látnék időnként furcsa kérdőíveket és körleveleket, amelyek például „az asszimiláció visszafordításáról” tesznek említést.*

Föltételezem, hogy mindezt, amit most én olvasóként leírtam, amit oly sokszor és oly sokoldalú megvilágításban tárgyalt már az EÖGYKE lapja, mindezt a szamosújvári születésű, magyar anyanyelvű Aján Gergely országos elnök úr ugyanúgy nem olvassa el, aminthogy évek óta nem olvassák el a Magas Hivatalok felelősei sem, élükön a Kisebbségi Hivatal felelőseivel. Pedig személy szerint becsülöm Aján Gergely urat.

Mit tegyek: a pap is azokat pocskondiázza a szószékről, hogy miért nem járnak templomba, akik amúgyis ott ülnek a templomban.

2003. május 20.

Egy olvasó